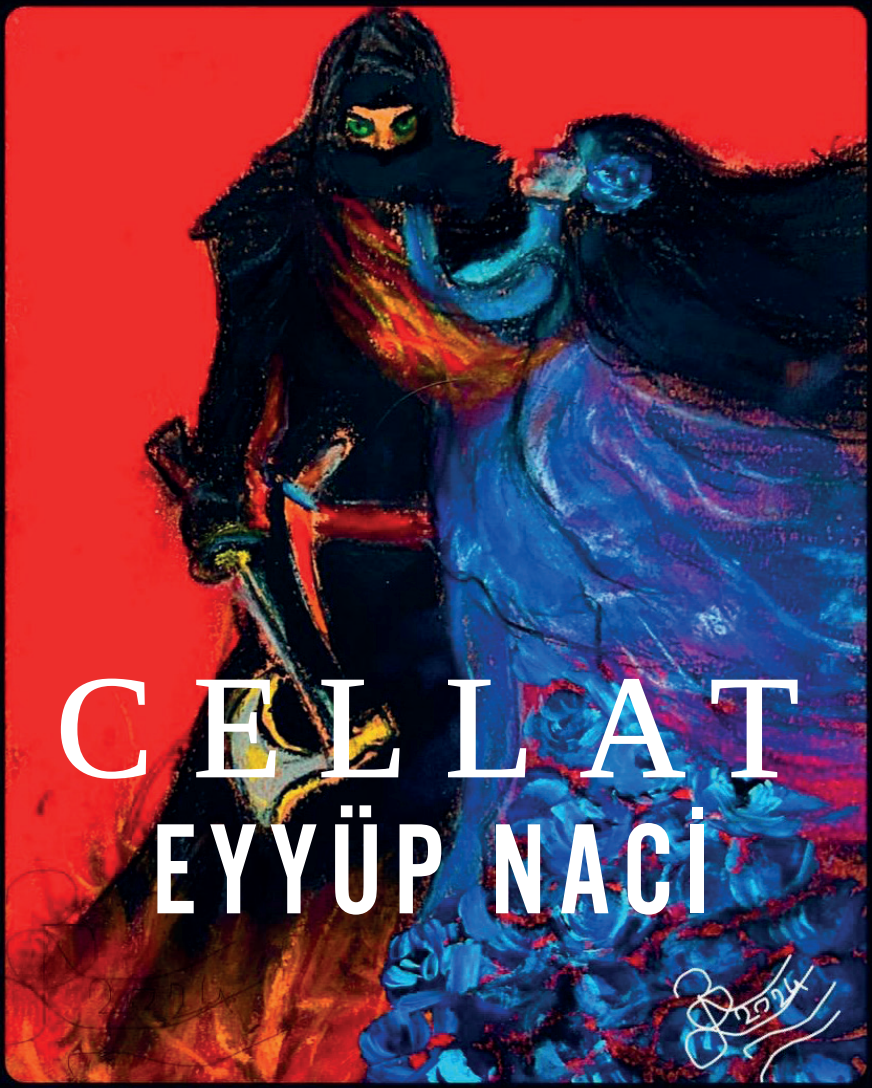
tuna akansu

CELLAT

EYYÜP NACİ

tilki kitap

tilki
kitap
yayınevi

Cellat
Eyyüb Naci
Tuna Akansu

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Esra Nur Yıldırım
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1.Basım, İstanbul, Şubat 2025
ISBN: 978-625-6130-59-3
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

CELLAT
EYYÜB NACİ

Tuna Akansu

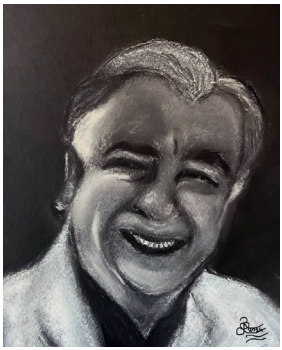
Eserin, başından sonuna kadar her aşamasında emeği geçen
Sayın Oktay BULDU'ya,

Kitabın içerisinde yer alan resimlerin tamamını yapan kızım kadar sevdiğim
Sayın Bahriye PAÇALI'ya,

SONSUZ TEŞEKKÜRLERİMİ SUNUYORUM

Beni büyüten;
Babaannem Zeynep Hanım'a,
Annem Gönül Hanım'a,
Halam Dilşat Hanım'a
Eşi için her türlü zorluğa katlanan Zuhal Hanım'a;
ve varlıklarıyla gurur duyduğum oğullarım Murat Mertol Akansu
ile Can Şenol Akansu'ya şükranlarımı sunuyorum.

TUNA AKANSU

13 Kasım 1943 yılında İstanbul Moda'da dünyaya gelen Tuna Akansu, öğrenciliğe Moda İlkokulunda başladı. Ortaokulu Galatasaray Lisesinde bitirdi. Lise yılları o tarihlerde yeni kurulmuş Pendik Lisesinde geçti. Bir sene İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Fransız Filolojisine devam etti.

Akşam gazetesinin verdiği olanakla Işık Mimarlık ve Mühendislik Yüksekokulunda mimarlık eğitimi alırken sunuculuk yaptı. Zira televizyonların olmadığı 1960'lı yıllarda sık sık konserler tertipleniyor, yaz günleri bahçe sinemalarında filmlerden önce müzik grupları sahneye çıkıp şov programları düzenliyorlardı.

Yeteneksiz özel okulları açma teşebbüsü fazlalaşınca okulunu bitirdiği o yıl diploması sayılmadı. Tek başına, diploma yakada ayakkabı boyayarak eylem yapması gazetelerin baş sayfalarına haber oldu.

Yedek subaylık yaptığı Elazığ'da kalıp kendi bürosunu açtı. Hem projeler çizdi hem de Keban Barajı'nın bilirkişiliğini yaptı. Sonraki yıllar İstanbul Büyükşehir Belediyesi İmar Müdürlüğünde on seneyi aşkın memurluğu sürdü.

Belediyeden ayrılınca İstanbul Beyoğlu'nda bir arkadaşı ile Pera Mimarlık ve Mühendislik Bürosunu kurdular. Eski binalara ait röleve, restitüsyon ve restorasyon projelerini çizerken evine çekilip hikâyelerini, romanlarını yazmaya başladı.

TUNA AKANSU'YA AİT YAPITLAR

ROMAN:
Büyük Karantina Loca Gazinosu (2008), İhtiyar Adam ve Ankara Cinayeti (2013), Bay İşgüzar (2015), Cellat (2016), Üç Oğul (2017), Gülcemal Sokak (2018), Kadın Sığınma Evi (2022)

HİKÂYE:
Sunucu (2004), Altı Eylül ve Dionis Efendi (2009), İlaç (2013), Cici Baba (2017), Eyyaycil Yy (2019), Düzenbaz (2020), Tuhaf Huylu Adamın Dilekçe Hikâyeleri (2021), Kartal Yumurtası (2023)

PİYES:
Bu Zarf Bayrakta Yoktu (2014), Son Şenlik (2021)

ÇOCUK PİYESİ:
Uyanan Ülke (2019)

ŞİİR:
Bir Kaçağın Hüznü (2018)

FIKRA:
Made in Temel (2004)

RESİMLİ ROMAN:
Rakıcı Efe (1964)

ÖN SÖZ

"CELLAT" tezatların romanıdır.

Yan yana gelen siyahla beyazın, birbirine kattığı güzelliğin romanıdır.

Bir tezattır; toplumun dışladığı iki insanın, cellat Eyyüb Naci ile soyluların kadını Melinda'nın birbirlerine sevdası!

Bir tezattır; korsanların elinden kaçan Borysko'ya sığındığı evdeki adamın verdiği nefreti bir omzunda, Borysko'nun çocukluğundan gelen, çiçeklerin, ağaçların, coşkuların süslediği sevgiyi, celladın öbür omzunda taşıması!

Bir tezattır; celladın kanla, kopan başlarla geçen günleri arasında, lanetli yerde iki göz ev yapması, içinde Malinda'sı, güvercinleri, gülleri ile yaşamak istemesi!

Tezatlarının dünyasında Eyyüb Naci, duygularını can dostu ile paylaşıyor, "Yol kardeşim Kıvrık İbrahim, bu lanetli yerde her şeyi güzel görüyorum." diyor, "Taş duvarlı iki göz evim bitince, bana cellat mezarlığı dibinde, Karyağdı Bayırı'nda açmış çiçek olacak!"

Celladın yüreğindeki heyecanların yabancısı olmayan Kıvrık İbrahim "Bektaşi dedesi 'Gözlerine perde inen bazı mutsuz kişiler vardır, güzellikleri göremezler.' derdi ama sen mutlu adamsın ki kuruluk yaşamıyor, kendi cennetini bulabiliyorsun." diyor...

Hükmü sultan olmazsa hata gelmez cellattan

Yemek yediğimiz uzun masada dedem şarap dolu kadehini havaya kaldırdı: "Hepinizin sıhhatine içiyorum." dedi, "Tanrı bize verdiği bu huzuru bozmasın."

Yemeğe başlamadan seslerimiz onun temennisine karıştı. Masada babam, Krystian ve Josip amcalarım ile Vanko dayım, annem ve ninem vardı.

Beni devamlı yanında oturtan dedem, aynı sözleri tekrarlardı:

"Şu benim zümrüt gözlü Borysko'ma bakın. İp hünerbazlarına atalarından gelen sanat onun ellerinde daha da güzelleşecek, ailemizin geleneği gelecek nesillerde yaşayacak."

Annem ile ninem ancak yemek yiyenlerin hizmetini yaptıktan sonra masaya oturabilirlerdi ve kahkahaların karıştığı havadisler, birbiri peşi sıra havalarda uçuşurdu. Bu konuşmalarda dedemin dünyayı hafife alan, başa gelen sıkıntılarda gülünecek yanlar bulan sözleri kahkahadan en büyük payı alırdı. Omuzlarına dökülen beyaz saçlarına ve şakaklarına karışan gür bıyıklarına baktıkça onu hiçbir gücün alt edemeyeceğini düşünürdüm. O, anlattıkları, duruşu ile benim masal dünyamın kahramanıydı. Yalnız kaldığımız zamanlar dedemden dinlediğim efsaneler, bana uyanmak istenmeyen rüyaların tadını verirdi. Bu ihtiyar adamın ailede en çok sevdiği torunu Borysko, yani ben olmalıydım. Zira aynı duyguları ben ona taşıyordum...

Dedem bana döndü:

"Sen sakın Vanko dayına benzeme." dedi, "Onun aşkı yok mu, içime baygınlık veriyor!"

"Ben, sevdalandığım kızı kolundan tuttuğum gibi kaçırırım!"

"İşte benim torunumdan da beklenilen budur."

Vanko dayım bana gülümsedi:

"Borysko, şimdi konuşmak kolay. Benim yaşıma geldiğinde senin de boyunun ölçüsünü görürüz!"

Yanımdaki dedemden cesaret alıp, kabararak cevap verdim:

"Borysko Borysko'dur, seneler onu değiştiremez!"

Vanko dayım sözlerimi şüpheli karşıladı:

"Bakalım öyle mi olacak?"

Babam:

"Kayınbiraderime dokunmayın." dedi, "O, hassas bir ruhun sahibidir."

Vanko dayım için hep düşünmüşümdür; acaba pazar yerinde o Çingeneye rastlamasa, günleri böylesine renkli melodiler içine karışmış geçebilir miydi?

Çingenenin çaldığı keman, yere açtığı torbasındaki boncukları satmak için dikkat çekiyormuş. Duyduğu sesler Vanko dayımı büyülemiş, yüreği göğsünden çıkacak gibi olmuş. Sanki yıllardır kaybettiği, onsuz yaşama tahammülü gösterdiği sevdasını yakalamış. Çingenenin yanına yaklaşıp ondan kemanını satmasını istemiş. Adam önce yanaşmamış ama istediği parayı alacağını anlayınca nazlanmaktan vazgeçmiş.

Dayım bir şart koşmuş:

"Aynı parayı bana keman çalmayı öğretmen için vereceğim."

Çingene bir iki günde gözü yılıp çalmayı öğrenmekten vazgeçeceğini sandığından, hem de parasını peşin alacağından teklifi kabul etmekte sakınca duymamış ve Vanko dayımın içinden gelen kabiliyete hayret etmekten kendini alamamış:

"Çingene anasının karnından dünyaya Çigan melodileriyle gelir, sen ne hakla benim müziğime sahip çıkıyorsun?" demiş.

Ama Çingene'nin elindeki mücevheri işlemekten duyduğu gurur da bir başka türlüymüş... Josip amcam Vanko dayımın peşine düşmüş:

"Şu dünyada hayır işleyen bir adam ol da kardeşin Josip'e keman çalmayı öğret!"

"Josipciğim ben bu işi parayla öğrendim."

"Yapacağın iyiliğin karşılığında para istemeye utanmıyor musun? Bu davranışına aile içinde ayıp oluyor demezler mi?"

"Senden para isteyen kim?"

"Peki derdin nedir?"

"Bana ailenin sahip olduğu ip hünerlerini göstereceksin."

Ragusa'da bizler "İp hünerbazları" olarak tanınırdık. Bu sanat yıllar boyu ailede babalardan oğullara geçmiş, her birinin kendi buluşları, katkıları ile yıldan yıla gelişmişti. Kale içine gider, yaptığımız çarıkları, çantaları, örtüleri, askılıkları kurulan pazarda satardık. Etrafın yaptığımız işlere övgüyle baktığı kişilerdik... Josip amcam bir yelkenli sahibi ile anlaştı. Teknesine yaptığı ip merdiven karşılığında, denizci ona cilası parlayan bir keman getirdi ve Josip amcam ile Vanko dayım, sanatın güzel duyguları içinde ortaklıklarını kurdular.

Biri keman çalmayı öğretirken diğerinin ellerinden ip işleri gelmeye başlayacaktı. İkisinin kemanından çıkan, birbirlerini tamamlayan Çigan melodileri gönüllere akacaktı...

Krystian amca:

"Oğlum Vanko, artık şu papazın kızını bir köşeye çek de duygularını ona göster." dedi.

Babam:

"Krystian doğru konuşuyor. Yoksa içine ata ata tükenip kalacaksın!"

Vanko dayı:

"Enişte, ben de şu anlatılanlar gibi davranmayı bilmez miyim? Ama papazın kızını karşımda görünce elim ayağım birbirine dolanıyor!"

Annem daha fazla kendini tutamadı:

"Vanko, şu anlattıkların bir erkek adama yakışır mı? Üstelik senin yakışıklılığının yanında, elindeki kemanın kızların başını döndürecek sesi var!"

Dedem yüzünü kapadığı avuçları arasından dayıma baktı:

"Sadece Vanko'ya hak vermemek insafsızlık olur. Papazın kızında en gaddar buzları eriten letafet varken, karşısında yürek çarpıntısı duymamak mümkün değildir!"

Ninemin sesinde, gençliğinin rüzgârları esti:

"Koca ihtiyar, o yürek çarpıntısını sen de benim karşımda duymuştun da düştüğün yerde seni kendine zor getirmişlerdi!"

İçi dolu şarap kadehler dedemin şerefine havaya kalktı. Annemin dileği, ağzından bir dua kutsallığında çıktı:

"Ey Ragusa'nın koruyucusu, ey bizleri özgür yaşatan Vlas! 3 Şubat günü, kardeşimin gönül acısına son ver. Papazın kızı sevdaların en ateşlisine tutulsun da Vanko'yu aklından çıkaramasın!.."

Ben Aziz Vlas'ı dedemden dinlemiştim:

"Zümrüt gözlü Borysko'm…" demişti, "Bir gün katedral papazının karşısına uzun sakallı, üzerinde piskopos başlığı olan biri çıkar. Bu garip kılıklı adam, Ragusa üzerinde kötü bulutların dolaştığı haberini verir. Sahilde su ikmali yapar gibi kıyıya demir atmış Venedik gemilerinin şehri ele geçirmek niyetinde olduğunu söyler.

Katedral papazı önceleri inanmak istemez ama uzun sakallı adamın gözlerindeki insanın içine işleyen ilahi güç, onu tedbir almaya zorlar. Ele geçirilen bir gemiciden Venediklilerin niyeti öğrenilince, Aziz Vlas'ın sözlerinin doğruluğu anlaşılır. Ragusa şehrinde kale kapıları kapanır, toplar ateş etmeye hazırlanarak mazgallara yerleştirilir. Venedikliler çareyi kaçmakta bulurlar ve kale içindeki şehir halkı, canlarını kurtaran bu azize en büyük minneti duyarlar...

Şimdi her yıl 3 Şubat tarihinde beyaz güvercinlerin serbest bırakılması ile şenlikler başlar. Şehrin koruyucu azizini anmak için müzikler eşliğinde geçit töreni ve kutlamalar yapılır. Aziz Vlas'ın başı, boğazından bir kemik parçası, sağ ve sol elleri; kutsal emanet sandığı içinde sergilenir."

Anacığımın dileklerini dinlerken dedemin anlattıklarını düşündüm. Aziz Vlas katedral papazının yanına gelmese, Ragusa halkı nice acıları çekecekti!..

Dedem benden yana döndü:

"Zümrüt gözlü Borysko'm, bizler Vanko dayına nasıl yardımcı olabiliriz?"

Masamızın beni en mutlu eden yanı, dedemin torununu büyük adam yerine koymasıydı:

"Dede, bu işte bizlerin yardımcı olması uygun düşmez. Yakışıklı Vanko dayım kemanı böylesine güzel çalarken papazın kızının gönlüne giremezse, şaşarım!"

Krystian amca bana hak verdi:

"Borysko doğru konuşur. Başında tacı, resmigeçidin kraliçesi, papazın kızıdır. Ya onun iki yanında duran kemancıya ne demeli? Josip çalarken sen ona aşkını fısıldayacaksın. Sevda sözcüklerini kemanlarınız süsleyecek."

Vanko dayı:

"Aşkımı resmigeçit töreninde mi ilan etmeliyim?"

Annem:

"Hiç merak etme Vanko" dedi, "Aziz Vlas bütün merhameti ile arkanda duracaktır."

Babam:

"Şimdi şarap kadehimi kimin için kaldıracağımı bilebilir misiniz?"

Annem:

"Kimin için kaldıracaksın?"

"Kendim için!"

Dedem:

"Lyaksandro, bunun bir anlamı olmalı?"

"Var. Hem de çok onur verici!"

"Söyle de şu seni alkışlatacak marifetinden haberimiz olsun?"

"Sarma düğümde yenilik buldum. Başladığım yelekte daha ilk düğümlerini atarken güzellikleri belli oldu."

"O sarma düğümdeki yeniliği, benim oğlum Lyaksandro mu buldu?"

"Babacığım, bu konuda sizin bir şüpheniz mi var?"

"Ormandakileri bilirdik de aramızda dolaşan kurnaz tilkiden haberimiz yoktu."

Krystian amca:

"Baba, kimmiş o aramızdaki kurnaz tilki?"

"Senin ağabeyin Lyaksandro!"

Josip amca:

"Bizim Lyaksandro bu tilkilik mertebesine nasıl yükseldi?"

Dedem önüne bakıp gülümseyerek başını salladı:

"O sarma düğümü bulan, gelinimdir. Benim kurnaz oğlum da karısının başarısına sahip çıkıyor!"

Annem, babama bu olaydaki günahsızlığını anlatmak istedi:

"Lyaksandro, benim kimseye sarma düğümden laf ettiğim olmadı." dedi ve nineme dönerek devam etti:

"Ah anacığım! Bütün dikkatin attığım düğümlerdeydi. Sen anlatmış olmalısın!"

"Susacak hâlim mi vardı? Benim tilki oğlumun senin buluşuna sahip çıkmasına gönlüm razı olabilir miydi?"

Josip amca:

"Ağabeyim be!" dedi, "Şu adının önüne gelecek nam, sana ne güzel yakışır!"

"Tilki Lyaksandro şerefine içilir." derken şarap kadehleri havaya kalktı.

Dedem "Tencerede pişen yemeğin kokusu burnuma gelirken sizlerin martavallarını dinleyecek hâlim yok. Haydi benim güzel gelinim, tabağımı çabuk doldur." dedi.

Yemeğin sonunda Vanko dayım ve Josip amcam, kemanlarını çıkardılar ve çaldıkları Çigan melodileri, köyümüzün ağaçları arasından ormanın derinliklerine yayıldı...

* * *

Güneş henüz etrafı aydınlatmadan atlarımıza bindik. Şubat ayının soğuğundan korunmak için üzerimize kalın giysiler almıştık. Ama Aziz Vlas şenliklerinin başlayacağı bugünde şubatın ılık havası vardı. Ormanımızdan sahile yaklaştıkça, yüksek olmayan dağlardan ve makilerin kapladığı topraklardan geçtik. Yazları buralarda sıcak günler geçerdi.

Kafilemiz önünde dedem türkü tutturmuş giderken Vanko dayımın yerinde duramaz bir hâli vardı. Ona baktıkça hülyalarıma kapıldım. Benim de on yaşım geçecekti. Gün gelecek, dayım

gibi tatlı aşklar yaşayacaktım. Bunları aklımdan geçirdikçe içim bir tuhaf oldu. Babamın ikazı, beni kendime getirdi:

"Borysko, dizginlere sıkı sarıl, yoksa atından düşeceksin!"

Dere kenarında mola verdik. Solgun sabah güneşinde, ormanda ağaçların nefesimize can katan solukları, içimizi doldurdu.

Vanko dayımın itirazı olmasa, hepimiz ormanın sarhoşluğunu yaşayacaktık:

"Beyler, fazla yayılıp kalmayalım da merasimden önce kale içinde olalım, kendimize gelelim."

Onun cümlesine her ağızdan ayrı bir cevap çıktı:

"Vanko papazın kızını görünce kendine mi gelecek, yoksa kendinden mi geçecek?"

"Vanko, papazın kızına bir an önce kavuşmak için sabırsızlanıyor!"

"Ya Vanko sevdasında hüsrana uğrarsa?"

"O zaman talihine küser, manastıra papaz olur!"

Dedem onun yanına gelip, elini omzuna doladı. Dökülen ak saçları arasında, mavi gözlerinin sevecen bakışı belli oldu:

"Vanko be, yaşa şu günün heyecanını. Benim yaşıma gelince geçmiş sevdalarını çok arayacaksın. Unutulmuşluklarından çıkıp gözlerinin önüne gelseler bile, sana bu andaki duyguları tattıramayacaklar. Ama şimdi yanındaki ihtiyar adamın içine doğuyor; gelinimin dediği gibi, Aziz Vlas'ın tılsımlı eli sana uzanacaktır."

Vanko dayım mahcup konuştu:

"Sevgili dostlarım, bende fevri hareketler görürseniz lütfen bağışlayın. Zira kardeşiniz bugün delice bir işe kalkışacak!"

Josip amca:

"Delice değil Vanko." dedi, "Sen en kutsal duygularla papazın kızının yanındasın. Onunla konuş Vanko. Tükenmeyecek aşkını

anlat. Onsuz geçen günlerin azap olduğunu anlat. Ben kemanımı aşkınıza çalarken, sen umutlarının şiirsel güzelliğini anlat. Konuş Vanko. Konuş. Konuş!.."

Ruhuma Josip amcamın gösterdiği yolun sıcaklığı aktı.

Acaba bir kemanın, aşkın sözlerine yardımı dokunabilir miydi? Düşünmekten kendimi alamadım!..

Derenin telaşlı, köpükler çıkararak akan suyu yanında ninemle annemin hazırladığı çıkınlar açıldı. İçinden çıkan leziz yiyecekleri iştahla yedik. Sabah kahvaltısında Vanko dayımın sevdasına coşkulu sözler söylendi. Kelimelerimizin sonlarını çıkan kahkahalarımız boğdu ve kafilemiz tekrar Ragusa Kalesi'ne doğru yola koyuldu.

Atlarımızla tepeye varınca sahilde kayaların üzerinde kartal ihtişamıyla duran kale gözüktü. Heybetli duvarı, bütün şehri çevreliyordu. Burçları, kuleleri ile onu kolları yavrularını saran şefkatli bir anaya benzettim. İçimdeki heyecan kaleye yaklaştıkça büyüdü!

Yolumuzda uzanan asma köprü, bizleri surların ana kapısına getirdi. Başımı kaldırıp önümde heybetli yükselen kale duvarlarına baktım. Boyu, ormanımızın üst üste gelecek on ağacından daha yüksek olmalıydı.

Gelenlere giriş kapısı üzerinde yerleştiği nişten bakan Aziz Vlas "Benim koruyuculuğum varken, bu duvarlar arasında yaşayanların içi rahat olsun." diyordu.

Ama ben bu işe bir anlam veremedim. Bizlerin ormanında kale duvarları yoktu. İçimiz ürpermeden rahat yaşarken Aziz Vlas'a ihtiyaç duymuyorduk. Belki de bu kale halkının canları, bizlerinkinden daha kıymetliydi.

Atlarımız ağır adım giderlerken dedem yanıma yaklaştı:

"Zümrüt gözlü Borysko'm, Ragusa Kalesi'ne geldik, ne düşünüyorsun?"

"Dede, biz ormanımızda ağaçların dalı, budağı, yaprağıyız. Buralarda fazla kalamayız!"

"Haklısın be zümrüt gözlü Borysko'm! Benim de bu duvarlar arasına girmekle içim daralıyor, gönlüm tutsak oluyor."

"Bu kaleyi zapt etmek de kolay olmamalı."

"Çocukluğumda Arap korsanların muhasarasına on beş ay direndiğini büyüklerimden dinlemiştim. Saldırganlar çaresiz kalınca, gemileri başka denizlerin yolunu tutmuş."

Dedem, atının yelesini okşarken, her daim gülümseyen gözleri, kale duvarlarında dolaştı:

"Ragusa Kalesi'nin güvenliğini sağlamak için surlara yerleştirilmiş yüz yirmi top olduğunu duymuştum." dedi.

Atlarımızı bağladıktan sonra katedralin önüne yürümeye başladık. Aziz Vlas'a duyulan saygıdan herkesin üzerinde yeni elbiseleri vardı. Benim kıyafetim de kendi akranlarımdan daha gösterişliydi. Zira onların Borysko'nun gibi dedeleri yoktu!..

Dedem katedralin önündeki yüksek basamağa çıktı:

"Vanko Josip, haydi siz merasim kafilesine katılın, sonra burada buluşuruz." dedi.

Ben arkalarında, iki kolumun altında onların kemanlarını taşırken Josip amcamın dayıma verdiği taktikleri ve sözlerini kuvvetlendiren nasihatlerini duyuyordum:

"Gözümün nuru Vanko, bırak şu hanım evlatlığını. Erkek dediğin acımasız olacak. Kadın milletinin yüreğini tuttuğu gibi kopartacak. Sevdasını gösteremeyene kim gönül verebilir? O adam her zaman aşkın fukarası olmaya mahkûmdur!"

"Ah Josip! Demesi kolay ama ben bu sözleri fiiliyata dökemiyorum. Onu yanımda bulduğum nadir zamanları iple çekiyorum,

karşıma çıkınca da nutkum tutuluyor. Kem küm etmekten başka tek kelime konuşamıyorum!.."

"Şu ezikliğinden kurtul. Ben peşinden sevda gözyaşları dökülen delikanlıya, adam gibi adam derim."

"Josip, papazın kızı ile karşılaşınca yüreğime biraz kuvvet gelse!"

"Gelecek Vanko gelecek, onun yanında aslanlar gibi olacaksın."

"Duygularımı açacak, konuşacak kelimeler bulsam."

"Bulacaksın Vanko, bulacaksın, yeter ki kendine güvenini kaybetme. Yeter ki sevdiğin kızın yanında, kendini onun kalbinin prensi bil!"

Josip amcamın bu konuşmalarından sonra Vanko dayımın gönül acısına son vereceğini sandım. Muhakkak kendini bir deli fişek rüzgâra bırakacaktı!..

Papazın kızı bizi yarı yolda karşıladı. Merasime daha vakit varmış, biraz dolaşmayı teklif etti. Kısmeti ayağına gelen dayımın bunu tepecek hâli yoktu. Zamanını faydalı kullanıp papazın kızına ilanı aşk edecekti!..

Benim de onların yaşlarına geldiğimde aşkın gözleri karartan zamanlarım olacaktı.

Üçünün arkasında yürürken dayımın heyecanı bana da geçti. Vanko dayımın konuşmasını, ağzından çıkacak şiirsel sevda kelimelerini sabırsızca bekliyordum. Ama umduğumun aksine Vanko dayımın ağzından tek söz çıkmadı. Lafları açan Josip amcam, ona cevap yetiştiren papazın kızı oldu. Yanlarında yürüyen genç adamın acınacak görünüşü vardı. Bir ses içimden koptu:

"Konuş Vanko dayım, konuş. Susma be Vanko dayım. Susma. Yanındaki kıza uykularını kaçırtan, seni kendinden geçirten sevdanı anlat!.."

Yüreğim hüzün doldu. Hani umutların yerle bir olması var ya, beni onun tarifsiz sıkıntısı aldı.

Dört süslü atın çektiği, üzeri göz alıcı renklerle bezenmiş arabanın yanına geldiğimiz vakit merasim başlamıştı. Papazın kızı kurulu tahta çıkınca başına tacını taktı. Vanko dayım ve Josip amcam, ellerinde kemanlarıyla onun iki yanına geçtiler. Bir görevlinin işareti ile arabacı kırbacını şaklattı. Güzelliklerinden mağrur süslü atlar, ağır adımlarını atmaya başladılar.

İçimde bir umut kırıntısı kalmış olacak ki üzerindeki desenleri bir usta elden çıkmış arabanın yanında, onun hızına uygun adımlarla yürümeye başladım.

Ah Vanko dayım! Şu içine attığın nefes, şenlik kraliçesinin yanında bir açılabilse!..

İki keman çalmaya başladı. Az zaman geçmişti ki Vanko dayımınkinin sesi kesildi. Josip amcam da bir an susar gibi oldu, sonra melodiler onun kemanından ağır aksak çıkmaya başladılar. Ben süslü atların yanında acele yürürken Vanko dayımı kendinden geçmiş gördüm. Anlatacaklarını söyleyememe telaşına kapılmıştı. Josip amcamın kemanından çıkan buz kesmiş duyguları eritecek melodiler imdadına yetişti. Onda kıpırdanmalar başladı. Gerilen yüzü gevşedi. Kapalı dudakları gülümsemeyle açıldı. Serenat sıcaklığında sözlerini zarif jestleri tamamlıyordu. Tahtında oturan, güzelliği göz kamaştıran kraliçenin onun konuşmalarında sıkılmış hâli yoktu. Sözlerin ardının gelmesini bekler gibiydi. Genç kızlık masumiyeti yüzünü kızartmıştı!

Üç Şubat gününü kutlayan Ragusalıların bakışlarına aldırmadan, babası hakkında çıkartılacak dedikoduları umursamadan,

papazın kızı çekingen ve kaçamak bir şekilde Vanko dayımın yanağından öptü. Ben gözlerime inanamadım!..

Ve iki kemandan duyulmaya değer coşkulu sesler çıktı. Bu şenlik yapıldığından beri Aziz Vlas'ın geçit töreni böylesine tutkulu melodilerle kutlanmamıştı. Kemanlarından çıkan müzikler bana on yaşında, aşkın ilahi kudret olduğunu anlattı. Süslü atların yanında koşar adım giderken, sevinçle zıplamaktan kendimi alamadım...

Köyümüze dönmek üzere yola çıkarken biz altı atlının keyiflerine diyecek yoktu. Düğün alaylarının şenlikleri, yanımızda sönük kalırdı.

Dedem bizlere bağırdı:

"Aziz Vlas'ın töreni bitti. Sıra ip hünerbazlarına geldi. Sıra Vanko'nun gününü kutlamaya geldi!"

Josip amcam atının dizginlerini coşkulu çekince, at şahlandı. Başındaki şapkasını çıkartıp sallarken, ağzından övgünün rengini veren kelimeler döküldü:

"Hem de nasıl bir kutlamayı hak etti!"

Atımı dedemin yanına yaklaştırdım:

"Süslü arabanın yanına takılmışken gözlerim hep Vanko dayımdaydı. İlk başlarda suskun kalışı içime korku düşürdü. Ama sonra dede, sonra dede, Vanko dayımı görsen şaşardın!"

Vanko dayı:

"Borysko'm benim…" dedi, "Hiç şüphem yok, sen de dayının yolunda yürüyeceksin."

Önümüze çıkan ilk hanın önünde durduk. İçine daldığımızda bir uzun masanın etrafını çevreledik. Dedem, hancıya seslendi:

"Arkadaşım, burada sevdasına kelimelerin kifayetsiz kaldığı bir adam var. Bizim Vanko var. Sevdiği kızdan tek laf beklerken, yüreği olmakla olmamak arasında gidip geldi. Ben ne kadar ihti-

yarlasam da o çarpıntının insafsızlığını, bazen bir cevap uğruna ömür verildiğini bilirim ve bu yakışıklı adam, oğlum Lyaksandro'nun kayınbiraderi, bugün bir dünyalar güzeli kızın kalbine girmeyi bildi. Böyle zamanda bizlerin bu keyfi yaşamak hakkımız değil mi? Naralar atıp şarkılar söylemek, dans etmek hakkımız değil mi?

Şimdi masaya şarap testisini getir. Bugün benim torunum zümrüt gözlü Borysko'm da on yaşına aldırmadan bizimle sarhoş olacak!"

Krystian amca:

"İyi söylersin be babam!" dedi, "Vanko'nun sevda sarhoşluğuna şarapların karışmasından daha güzel ne olabilir?"

Josip amca:

"Kemanımla Vanko'nun sevda sözlerinin uyumu muhteşem oldu."

Vanko dayı:

"Ya papazın kızı yanağımı öptükten sonra kemanımızdan çıkan melodilere ne demeli?" "İnan biz çalmadık, o melodiler kendi başlarına çıktılar!"

Şaraplar içildikçe gönüllerimizde sıcaklık arttı. Sevda üzerine anlatılacak ne çok ilginç hikâye varmış! Coşkulu sesler birini bitirmeden diğerine başlıyorlardı.

Dedem ellerini çırpınca Vanko dayımla Josip amcam kemanlarını kaplarında çıkardılar. Handa bizler gibi Ragusa şehrinin koruyucusu Aziz Vlas'ı anmaya gelenler vardı. Hep beraber orta yerdeki boşluğa geldik. Kollarımız birbirine kavuşurken, müziklerin nağmelerine uyan adımlarımızla, insanı kendinden geçiren dansların âlemlerine daldık...

* * *

Atölyede dikkatimiz birbirleri arasına geçirdiğimiz ipler üzerindeyken, dedem sesli nefesi arasında kendi başına söylendi:

"Ne güzeldir şu orman içindeki köyümüzde biz bize yaşamak, sevinçlerimizle, üzüntülerimizle biz bize olmak. Burada uçan kuşlar kadar hürüz. Ya Ragusa Kalesi duvarlarına, kapısına ne demeli? Giriş çıkışı önlemek için konulan kalın demir parmaklıklar, insanın özgürlüğünü çalıyor!"

Krystian amca:

"Ama baba, her daim hangi limandan kalkıp geleceği belli olmayan korsanların tehdidi var!"

Vanko dayı:

"Can korkusu bir kere yüreğe düşmeyegörsün, insan kendinden başka ne düşünebilir?"

Josip amca:

"Haklısın Vanko, Ragusa Kalesi'ni yapanlar da kendilerini korumak için her çareye başvurmuşlar. Kaleyi çevreleyen hendekler, saldırganların takip edildiği gözetleme kulesi, kale köşelerinde yükselmiş burçlar; duvarlarına yerleşmiş dış yanı dar, iç yanı geniş siperli mazgallar; menzilleri daha uzun, çakılı veya seyyar toplar…"

Krystian amca:

"Yaşamak için ihtiyat elden bırakılmamalı, muhafızların da gözü açık olmalı!"

Babam "Ragusa Kalesi'nin yönetimi bir tuhaf." dedi.

Bu tuhaflığın nereden kaynaklandığını sordum.

"Borysko, orada gördüğün insanların birbirlerine itimadı yoktur!"

Dedem:

"Zümrüt gözlü Borysko'm, insanların birbirine itimat etmeden yaşamasının zorluğunu bilebilir misin? Her gördüğüne, her selam verdiğine soru işareti eklemek; aşağılık, taşınması zor duygudur. Güvenmeden yaşamak, etrafına inançsız kalmak, bir tür hastalıktır!"

Babam:

"Devleti idare edenler, yurttaşlarının hayatını hiçe saydılar. Kendi şahsi menfaatlerini yüce ülkülerin üzerinde tuttular. Yalancı vaatler ile başa gelenlerin ülkelerini satmakta tereddütleri olmadı. Bu durumda senato, devletin görevine talip olanlara şüphe ile bakmaktan ve Ragusa'ya garip kurallar koymaktan kendini alamadı!"

Vanko dayım:

"Borysko, Ragusa senatosu ayda bir kendine prens seçer. Yüksek memurlarda bu süre daha az bir haftadır. Ya Kale Beyi'nin seçimine ne demeli? Senato görevlileri, haberi olmadan yolda yürüyen adamı yakalar. Başkanlık makamının yolu gizli tutulmak için gözleri bağlanır ve ona bir günlük kale kumandanlığı teslim edilir!"

Dedem:

"Kendi güvenliklerinden korkan senato üyelerince, devlet kademelerine geleceklerin idari mekanizmanın inceliklerini öğrenmeleri sakıncalı bulunur. Geçmişte çok bilmişlerin kaleyi yabancılara sattıkları akıllarından çıkmadığından, tedbir almaktan başka çareleri yoktur!"

Ragusa'da büyüklerin yaşamak için hayatı neden zorlaştırdıklarını, kendilerini niçin sıkboğaz ettiklerini anlamak istedim. Sonra yaşıma ağır geldiğinden, bu konuyu düşünmekten vazgeçtim.

Dedem elindeki hepimize yetişen, ucu topuz misali kumaş bağlı uzun kamış sopasını Vanko dayıma uzattı:

"Artık sevdalını düşünme sırası değil, kendini işine verme zamanı. Yanlış attığın düğüme bak!"

"Pek haklısınız bey amcam, üzerimdeki bu tatlı sarhoşluğu atmalıyım!"

"Beni yanlış anladın Vanko, o tatlı sarhoşluğun kıymetini bil. Sadece işinden dikkatini eksik etme!"

Babam:

"Vah benim kayınbiraderime, ipler ellerine dolanıyor!"

"Lyaksandro, sen işine bak, yoksa kamış sopam senin de eline iner!"

Dedem kenevir, keten, pamuk gibi bitkilerin liflerinden yaptığı ipleri kendi geliştirdiği teknikle boyuyor, ortaya göz alıcı renkler çıkıyordu. İşinin sırrını bana "Zümrüt gözlü Borysko'm, bunları öğrenmenin faydası var." diyerek göstermişti ve ak saçları omuzlarına dökülen, gür bıyıkları favorilerine karışan bu heybetli ihtiyar adamın, atölyede bizlere sık sık tekrarladığı bir cümle vardı:

"Sizler ip hünerbazları sınıfına yakışmak isterseniz, düğümlere parmaklarınızın ucundan akan sevgiyi ve her bir ilmiğe yüreklerinizin sıcaklığını koymalısınız!"

Kartal bakışlı dedemin istediği, düğümlere duygularımızı katmamızdı. Her ne kadar hatalarımızda uzun kamış sopası bize uzansa da şenlik dolu atölyemizde onun arzuladığı adamlardık. Sağdaki ipi soldakinin üzerine koyarak bir halka yapıyor ve onun içinden düğüm atıyorduk. Gözlerimizin güzel bulduğu büyüklükte, dilediğimiz sayıda düğümleri yan yana dizip üst üste getirince, istediğimiz motifler orta yere çıkıyordu. Yürekleri okşayan kırmızı, mavi, beyaz renklerin karışımıydı. Attığımız düğümlerden

yelekler, kemerler, örtüler, çarıklar, bileklikler, şallar oluşuyordu. Bazen de sipariş aldığımız teknelerin asma merdivenlerini yapıyorduk. Düğümlerde gönüllerimizin coşkusu gözüküyordu. Ormanımızın bize verdiği güzellikleri, ip işlerimizle ödüyorduk...

Ragusa Kalesi'nde pazar yerinin kurulduğu günler azametle yerimizi alırken etrafımızda ip hünerbazlarını tanımayan yoktu. Satmaya getirdiğimiz imalatımızda iplere göre tahta ve cam boncukların rengini öylesine göz alıcı seçiyor, püsküllerini öylesine şekilleri tamamlayan yerlere koyuyorduk ki seyredenler hayranlıklarını ifade etmekten kaçınmıyorlardı. Bu ilgi gururumuzu okşarken dedemin kulağıma fısıltısını duyardım:

"İp hünerbazı kolay olunmuyor..."

* * *

Dedem:

"Zümrüt gözlü Boryskom, çiçeklerin açtığı bu mevsimi kaçırmayalım." dedi.

İplere hazırlanan boya malzemelerinin hangi bitkilerin yapraklarından, meyvelerinden, köklerinden, ince dallarından yapıldığını bana öğretmişti. Makilerle kaplı, koyları birbirine girintili Adriyatik Denizi kıyılarında işimize yarayan nebatlar mevcuttu. Artık onlardan gerekli olanları toplama sırası gelmişti.

Kaç zamandır akranım Andro, beraberce sahile gidip balık tutmak istiyordu. Her defasında bir bahane bulup öte günlere ertelemiştim. Akşama doğru atölyede işimiz bitince arkadaşımın evine uğramıştım. Marangoz babasının tahta işlerine yardım eden Andro, beni karşısında görünce neşesi yerine gelmişti:

"Boysko, inan şimdi aklımdan geçiyordun." dedi.

Kızıl saçları her zaman arkaya taralıydı, sarışın yanaklarına kırmızılık vurmuştu. Kelimeler dudaklarından çıkarken gülümseme kendiliğinden yüzüne yayılıyor, sitem etmeyi de ihmal etmiyordu:

"Sen ip işlerinden biraz da arkadaşına vakit ayıramaz mısın?"

"Dedem beni yarın boyalara ham malzeme toplamak için sahil boyuna yolluyor. Babandan izin alırsan beraberce gideriz."

O sabah çıkınlarımızda karınlarımızı doyuracak nevaleyle atlarımıza atlayıp yola çıktık. Mayıs ayının yaza yaklaşan sıcak havası vardı. Ilık rüzgâr yüzümüzü okşarken, burnumuza gelen mübarek ormanımızın cana can katan kokusuydu.

On yaşında çocuklardık ama içimizden gelen delikanlılık coşkusuydu. Ormanda ağaçlar, önümüzde koşan ceylanlar, bir daldan ötekisine konan kuşlar gibi yaşamanın tadına varmıştık. Ben ve Andro, bu dünyanın bizim için yaratıldığını düşünüyorduk. Birbirimizle laflamak için sık sık mola verip ağaçlara sırtımızı dayayınca, kendimizi ufukların tutamadığı hayallerimiz içinde buluyorduk:

"Andro, şu seneler bir geçse benim de önüme Vanko dayım gibi sevdalanacağım kız çıkacak."

"Senin dediklerin benim de aklımdan geçmiyor değil ama şu büyüme işi kolay olmuyor be Borysko!" dedi ve çapkın gülüşü dudaklarını sardı:

"Bir kızla dallarından meyveleri beraberce yemek, kırlarda el ele koşmak var. Ama onun çiçekler misali güzelliği olmalı."

"Papatyalar benzeri."

"Kır çiçekleri benzeri."

"Andro, karşına çıkan kız kale içindeyse; ormanını bırak, sokak aralarımızda yaşa, derse?"

"Borysko, bizleri yaşatan köyümüzün havası, suyu değil mi? Zaman geçmez ki kutlaması yapılmayan gün olsun. Düğünler, doğumlar, uzak yoldan gelen akrabaları karşılamalar, bereketli avlar, yüz güldüren hasat mevsimleri ve içilen şaraplar, söylenen türküler, kahkahalar, atılan naralar, müzikler, danslar... Benim güzel kardeşim, bu şenliklerden uzak kalmayı düşünmek bile kendimize insafsızlık yapmak olmaz mı?"

Andro bu sözleri söylerken, yaşından daha büyük gözükmek istediği gözlerimden kaçmadı. Arkadaşımın omuzları, pazıları vaktinden önce gelişmişti. Atına binerken siyah yelek giyer, uçlarını rüzgârın uçurmasına bıraktığı kırmızı eşarbı, boynuna bağlardı ve yol boyu onun sevda üzerine bilgiçlik taslayan kelimelerini dinlerdim...

Burna gelince deniz, ayaklarımız altında uzandı. Yüksekten suların maviliğine ve kıyıya hafifçe vuran dalgaların köpüklerine baktıkça içimiz içimize sığamaz oldu. Heyecanlarımızın rüzgârına kapıldık...

Andro, çantasından olta takımlarını çıkartırken bir tanesini de bana uzattı:

"Borysko, senin için de olta getirdim, balıkları beraberce tutarız."

"Arkadaşım, beni balık tutma işine karıştırma!"

"O nedenmiş?"

"Beni bağışla Andro, balıkların canına kıyılmasına gönlüm razı gelmiyor!"

"Önüne balık konulursa iştahla yemiyor musun?"

"Onların canına kıyıldığını görmeden tabağıma pişmiş gelirse lokmalar ancak boğazımdan geçebiliyor."

"Tuhafsın Borysko, tuhafsın. Deniz yakalamamız, yememiz için bize balıkları vermiş. Böyle mübarek hediye hangi akla hizmet reddedilebilir?"

"Ben sadece balıklara değil, yaşayan bütün canlılara kıyamıyorum. Gökyüzündeki kuşların, ormandaki hayvanların canlarını almak benim insafıma sığmıyor. Avcılık gönlümün kaldıracağı iş değil!"

"Erkek dediğin adam yanı başımızda gördüğümüz büyüklerimiz gibi danayı yatırır, boğazını keser. Ama kadın kılıklı olan, kan görünce düşer bayılır." dedi ve düşüncelerimden geri dönmemi ister gibi yüzüme baktı:

"Yufka yüreklilik, senin benim gibilerine yakışır mı?"

"Arkadaşım, mazur gör. Ben bir balığın bile canını almaktan sakınan, canlıları yaratan Tanrı'nın ilahi kudretine içi titreyen ve ömürleri hiçbir elin sonlandırmasını istemeyen adamım!"

"Borysko, sen duyguları garip birisin!"

"Belki de her canlının ömrüne kutsiyet vermem, güzellikleri arayan ip hünerbazları oluşumuzdan geliyor."

Andro'yu kendi âleminde oltasıyla baş başa bırakıp ötelere doğru yürüdüm. Bulduğum böğürtlen kaplı patikadan sahile indim. İçimden kendimi sulara atmak geldi. Dedemin verdiği görevler olmasa, denizin mavilikleri arasında kendimi kaybetmek vardı.

Yüzerken balıklara benzemek isterdim. Etrafımdakilerin gıpta dolu sözlerini duymak, içime haz verirdi:

"Borysko, denizde seni gören, balık sanır!"

Kıyıya vuran hafif dalgalara baktım. Ayakkabılarımı, pantolonumu çıkartıp, denizin cazibesine karşı koyamadan kendimi maviliklere bıraktım. Ama yüzmekle geçirecek zamanım yoktu. Diz boyu sularda adımlarımı dikkatli atarak yürüdüm. Gözle-

rim Adriyatik Denizi'nde bulunan, içinde boyar madde taşıyan su yosunlarını aradı. Onları bulduğum zamanlarda dedemin sesi kulaklarıma geldi:

"Zümrüt gözlü Borysko'm, tam aradıklarımı getirmişsin."

Denizde yosunları toplarken ip hünerbazlarına faydalı olmanın cakası üzerime yerleşti. Sırtımdaki heybeyi doldurunca pantolonumu, ayakkabılarımı giyip, dikenleri üzerimi çizen böğürtlenleri iterek indiğim patika yoldan yamacın yukarısına çıktım.

Kırmızı bitkiler üzerinde yaşayan böcekler vardı. Dedem onları kurutup toz hâline getirerek su ile karıştırıyor, aradığı kırmızı rengi buluyordu. O bitkilerin içlere doğru bulunduğu yeri biliyordum. Bakışlarımla toprağı yoklayarak çalılar arasından geçtim. Etraflarını öylesine dal budak sarmıştı ki adımlarımı atmakta zahmet çektim. Ama kırmızı bitkileri bulmam zor olmadı. Onları da ayrı bir torbaya doldurdum.

Boyaları bitkilerin çeşitli kısımlarından elde ediyorduk: Tohumlar, meyve çekirdekleri, ince dallar, kök altı sürgünleri ve yumru kabuklar...

Ancak her boyanın bulunmasında ayrı yöntem vardı. Mesela mavi renk bizi çok uğraştırırdı. Günlerce süren aşamalardan sonra ip önce sarıya dönüşür, zamanla mavi rengi bulurdu ve bu işte eziyetli emeğe ihtiyaç vardı...

Sumak ağacının önce kurutulan, sonra ezilen küre biçimli meyvelerini toplayacaktım. Ben bu bitkilerin yerlerini, hangi kısımlarının koparılacağını çok iyi biliyordum.

Kartal bakışlı dedem götürdüğüm bitkiler üzerinde çalışıp, boyaları meydana çıkardıkça etrafına benimle övünecekti:

"Zümrüt gözlü Boryskom'un bulduğu bu nebatlar olmasa, ben bu boyaları nasıl yapabilirdim?"

…ve bu övgülü sözler, beni on yaşından daha büyültecekti...

Andro'nun yanına döndüğümde beni şenlikle karşıladı:

"Borysko, hiç merak etme. Tuttuğum balıkların kanlarını görmek istemediğinden, sen gelmeden temizledim. Ağız tadı ile yemek için de onları pişmeye bıraktım."

Kısık ateşe balıkların yağları damlarken etrafa iştah açıcı kokuları yayılıyordu.

"Andro, saklanamayacak bir hakikat varsa, sen bu işin uzmanısın."

"Böyle ziyafeti Ragusa Kalesi'nde bulamazsın."

"Dediklerin doğrudur arkadaşım. Doğrudur."

Çeşitli nebatların doldurduğu heybemi sırtımdan indirip ağaca dayadım. Coşkusu bana geçen Anro'yu dinledim:

"Attığım oltam var ya, onu mübarek deniz bana boş göndermedi. Ucunda oynayan balıkların ak yaldızlı ışıltıları içime tarifsiz heyecan verdi. Benden bereketini esirgemeyen denize minnetimi sunacak söz bulamadım. Bazen hiddetinin acısını dalgalarının vurduğu kayalardan çıkartırken, bugünkü sakin hâlini bizi karşılamasına yordum. Verdiği cömert hediyesinin bir kısmını da evimize götürmek üzere ayırdım."

Değneğe geçirdiği balıkları ateşte ağır ağır döndürürken, bir türkü tutturmuştu. Mayıs havasının latif sarhoşluğunda onu seyre daldım. Hani bazı anlar vardır, içinizden onu tüketmeye kıyamazsınız. Tadına vara vara zamanı yaşamak istersiniz. İşte Andro ve ben, böyle bir âlemin orta yerinde kalmıştık. Yüzlerimizde tebessüm, sözlerimizde şenlik, yüreğimizde sevgi vardı...

Ama Andro bana ömrüm boyunca unutamayacağım bir bakışla seslenmek istedi. Yıldırım çarpması, o bir anlık bakışında gözüktü. Felaket habercisi gözleri, yerlerinden çıkarcasına korku ile iri iri açılmışlardı. Sadece dudaklarından boğuk inilti çıktı:

"Borysko, kaç!"

Ne olduğunu anlayamadan olduğum yerde donup kaldım. Kırmızı yanaklarında kan çekilmiş Andro, dehşete kapılıp geriledi. Bir adım daha atarsa burundan kayalıklar üzerine düşebilirdi. Ama o ne yaptığını bilemez, etrafını göremez hâldeydi ve gözlerimin önünde kırmızı yanaklı Andro'mun kahrolası adımını attığını, kayalıklar üzerine düştüğünü gördüm. Ona yetişmek istesem de beni kavrayan güçlü, kıllı ellerden kurtulamadım. Vücutlardan çıkan ter kokuları içimi bulandırdı. Dillerini bilmediğimden, beni sıkı kavrayanların konuşmalarından bir şey anlayamadım!

Beni yanlarında burnun ucuna sürüklediler. Beraberce aşağıya baktık. Kolları açık kaya üzerinde yatan Andro'nun başından etrafına sıçrayan kanlar olmasa, öğle uykusuna daldığı sanılırdı. Kaya üzerinde yüzünü kıpırtısız denize çevirmiş Andro'nun etrafına sıçrayan kanları olmasa, onun uyanıp ormanımızın çam kokulu yollarını geçip köyüne döneceği sanılırdı. Şu kayalığın üzerini kızıla boyayan, kırmızı yanaklı Andro'mun kanları olmasaydı!..

Güneşin esmerleştirdiği yüzlerinde sakalları uzamış, heybetli pala bıyıkları korku veren adamların ellerinden kurtulmak istedim. Nafile çırpınışlarım fayda vermedi. Beni sıkıca bağladılar. Bunlar büyükannemin anlattığı hikâyelerin korsanları olmalıydılar. Andro'nun ateşte özenle pişirdiği balıkları iştahla yerlerken, kılçıklarını hedefi vurmak istercesine onun cansız bedenine fırlattılar. Sadece başları kalmış balıklar, arkadaşımın göğsüne düştüler!

Çığlıklarımı boşuna atarken, kana susamış hayvan vahşiliğinde beni çekerek koyun öbür yanına sürüklediler!

Yüreğimin bir yanı cansız bıraktığım, hülyaları beraberce kurduğumuz arkadaşımın yanında kalmıştı. Hayatları ellerinden

alınan iki çocuktuk. Benim bedenim canlı duruyordu ama tutsaktı. Çalınmıştı. Bana ait değildi!..

Beraberce bir kayık içine doluştuk. Korsanların kıyıya yakın yere demir atmış üç direkli gemisine yanaştık. Artık başıma gelenlere katlanmaktan başka çarem kalmamıştı. Çığlıklarımı, çırpınışlarımı duyacak kimse yoktu. Kurtulma umudunu, hayallerim bile taşıyamazdı. Suskunluğun acımasız hançerleri yüreğime saplandı. Zihnimde kelimeler tükendi. Hıçkırıklarım, kendilerini sessizliğe bıraktılar. Gözyaşlarımla, uzaklaştığım sahile baktım. Doğduğum köy, anam, babam, ninem, dedem, sevdiklerim yok olmaya mahkûmdular ve bilemediğim bir kara akıntı, beni içinde sürüklemeye başlamıştı!..

* * *

Bizleri güverte altındaki ambara kapadıklarında aynı yaşlarda yirmi bir çocuktuk. Benim sesim çıkmıyordu ama etrafım şaşkınlıklarını üzerlerinden atamamış ağlayanlarla doluydu. Kopmuş etin acısını taşıyan sesler başka türlü çıkıyordu. Kapıları üzerimize kilitlenmiş ambarda çıkan vaveyla birbiri peşi sıra dalgalanıyor, bazen kesilir gibi oluyor, kendini sesli iç çekişlere bırakıyordu. Ancak atılan bir çığlık ve ona karışan hıçkırıklar, bedbinlik veren yeni bir uğultuyu başlatıyordu.

Zamanla yürekler tükenince, ağlamaların ilk anlardaki hızı kayboldu. Nefeslerini gözyaşları arasında zorlukla alırlarken, kırık kelimeleriyle başlarına gelen felaketi birbirlerinden öğrenmek istediler. Ben onlardan ötede bir köşeye çekildim. Üzerimi örten koyu gölge içinde niyetim, bu insafsız adamların ellerinden kurtulmaktı. Ancak etrafımdaki bu çocuklarla dostluk kurmak ayağıma bağ olacak, rahat hareketimi önleyecekti. Bir başıma kalmanın daha faydalı olacağını düşündüğümden ne aralarına ne sözle-

rine karıştım. Sırtımı halat yığınlarına dayadığım yerde kendimi fark ettirmeden onları seyre daldım. Bazılarının içleri paralayan üzüntüleri, daha çok göze çarpıyordu. Mesela sarı saçları buğday tarlasında başaklar misali omuzlarına dökülen mavi gözlü kız, sanki her an çıkıp gelecekmiş gibi yanında anasını arıyordu. Hiç yapmadığı hâlde evinden uzaklaşmış, mayıs ayının baştan çıkartıcı havasına uymuş, sahile inip denizi seyretmek istemişti. Hâlbuki birazdan yeni evlenmiş ablasını ziyarete gideceklermiş. O sabah erkek tarafına varlıklı gözükmek için yeni elbiseler giyilmiş, anası yakası işli bluzunun üzerinde nasıl durduğunu anlamak istemiş. Şimdi eve dönmekte geciken kızını nasıl merakla, nasıl heyecanla arıyor olmalıymış:

"Benim suçum yok." diyordu, "Bu adamların üzerime yılan sessizliğinde süzüleceğini nereden bilebilirdim?"

Saçları gözlerini kapayan çocuğun mintanı yırtılmıştı. Omuzlarında, boynunda tırnakların açtığı yaralarda kanlar henüz kurumuştu. Anlaşılan buraya getirilirken ellerinden kurtulmak için mücadele etmişti!

Sabahın erken saatlerinde, baba ile ağabeylerinin ava çıktığı kulübelerinde çocuktan başka anne ve büyükanne varmış. Hızla açılan kapıdan ellerinde kılıçlarıyla lanet suratlı adamlar odayı doldurmuş. Çocuğunu kapıp götürmek isteyenlere anası çığlıklarını atarak karşı koymak istemiş. Güçlü eller kadını saçlarından çekip bayıltana kadar yerlerde sürüklemişler. Doğanın dürtüsü olmalı, büyükanne yaşından umulmayan canlılıkla üzerlerine atılmış ama bu can pazarında, çocuğu kurtarma şansı yokmuş!

"Canlı mı ölü mü oldukları anlaşılmayan anamı, büyükannemi yerlerde toza toprağa bulanmış görünce çılgına döndüm. Ne kadar mücadele etsem, bu zebella adamların ellerinden onları da kendimi de kurtaracak gücüm yoktu."

Saçları gözlerini kapayan çocuk etrafına soruyor:

"Bu adamlar bize ne yapacaklar, sonumuz ne olacak?"

Birbirine korkulu sarılmış iki kız, sabah evlerinden kiliseye gitmek için çıkmışlar. Ekinlere bereket, ailelerine esenlik verdiğinden, niyetleri Tanrı'ya şükretmekmiş. Zaten rahip de babalarını "Kızlarını dindar yetiştir." diye zorlarmış. O sabah içlerinde bir başka türlü neşe varmış ki havanın azizliğinden olacak, yol boyu ağızlarından şarkılar eksilmemiş. Kırlarda çiçekler toplayıp rahibe vermek için kiliseye gelmekte gecikmişler bile. Ama Tanrı'nın evine yaklaştıklarında, nereden çıktıklarını kestiremedikleri adamlar üzerlerine çullanmışlar!

Korkunun dehşetiyle başlarına geleni anlatıyorlar:

"Kiliseden sesimizi duyan rahip 'Kızlarımı bırakın.' diyerek koşar adım yanımıza yaklaştı. 'Günaha girmeyin, Tanrı evine dua etmeye gelenlerin üzerlerinden ellerinizi çekin.' deyip durdu. Yürekleri insafa gelmeden bir ağaca bağladıkları rahibin bağırtılarına bizim feryatlarımız karıştı. Üzerimize geçirilen çuval içinde hareketsiz kaldık. Hoyratça bir kayığa itildiğimizde, kapana kısılmış hayvan telaşında içgüdüsel hareketlerle kurtulmaya çabalıyorduk!.."

Titremelerini sıcaklıklarında geçirmeyi düşünmüş olmalılar ki kızlar iyice birbirine sokuldular. Arada bir önlüklerinin ceplerinde sakladıkları İncil'i çıkartıp, oradan ayetler okudular. Sonra başlarına gelenlere bir anlam veremeden, etraflarından cevap bekler gibi bir süre sessiz kaldılar ve üzüntülerin gerdiği ince dudaklarından çıkan ezik, bezgin sesle umut aradılar:

"Bizleri kurtaracak kimseler çıkacak mı?"

* * *

Çocukların uyudukları zamanlar, ambarın bölmelerindeki tahtaları tek tek incelemiştim. Bir tanesinin oynadığını anlayınca, onu yerinden araladım. İçinde sıkışıp saklanabilirdim. Zalimce sürükleyen seller arasında tutunacak dal bulmak, hüzünlü yüreğimin birazcık da olsa sevinmesine neden oldu.

Ertesi geceye kadar sessizliğimin içinde bekledim. Artık sıra korsanların ellerinden kurtulma planımı uygulamaya gelmişti. Hareketlerimde kimseyi uyandırmamaya dikkat ettim. Önceden gözüme kestirdiğim, bizleri kilitledikleri kapı üzerinde bir çocuğun geçebileceği açıklık vardı. Korsanları buradan kaçtığıma inandırabilirsem sonraki adımlarımı daha rahat atabilirdim. Bulduğum içi boş fıçıyı ses çıkarmadan kapının önüne getirdim. Üzerine çıkıp pervazın üst kenarına ipi bağladım. Çıkardığım gömleğimi ve pantolonumu kapının tokmağına astım. Yere ayakkabılarımı bıraktım. Maksadım onların hemen göze çarpmasıydı. Bunları yaptıktan sonra sıra oynayan tahtanın arkasında saklanmaya gelmişti. Artık ambarın boşalmasını ve kaçmak için uygun zamanı beklemekten başka çarem kalmamıştı. Nefesimi dikkatli alıyor, bir ince çatlaktan etrafımı görebiliyordum.

Öğleye doğru ambara giren korsanlar, kapı üzerindeki açıklığın yanında pervaza bağlı ipi ve tokmakta asılı elbiselerimi görünce telaşa kapıldılar. Tekrar tekrar çocukları saydılar. Her defasında bir tane eksik çıktı. Sövmeleri arasında sorguya çektikleri çocukların benim varlığımdan bile haberleri olmamıştı. Karanlık köşesinde gözükmeyen, laflarına karışmayan biri için hem bildikleri hem de söyleyecekleri yoktu!..

Korsanlar, ambara kaptanı çağırdılar. Uzun boylu, bakışları etrafına korku salan bu adamın hiddetli sesinde, kaybolan çocuğun hesabını sorma olmalıydı. Pervaza takılı ipe, kapı üzerindeki aralığa, tokmakta asılı elbiselere ve yerdeki ayakkabılara bak-

tı. Kaçmak için denize atlayan küçük yaşta birinin bu dalgalar arasında kurtulma şansı yoktu. Çaldıkları ganimetin bedavaya gitmesi canını sıktığından, sesini daha fazla yükselterek bağırdı. Adamları peşinde merdivenden üst güverteye öfkeli çıkarken geride kalan korsan hızla kapıyı çarptı!..

Ben sıkıştığım yerde üç direkli geminin bir limana demirleyeceği zamanı usanmadan bekliyordum. İçecek su arıyor, bazen tuvaletim geliyordu. En fenası da dizlerime sancı girip olduğum yere yıkılacak gibi olmamdı. Ama o zamanlar kulağıma ak saçları omuzlarına dökülmüş, kartal bakışlı dedemin sesi geliyordu:

"Zümrüt gözlü Borysko'm, engeller seni yıldıramaz. Yolundan çeviremez. Biz ip hünerbazlarıyız. Zorlukların adamıyız. Herkesin yapamadığı işleri yaparız. Sık dişini. Dayan. Dayan zümrüt gözlü Borysko'm!"

Nihayet varılan limanda denize demir atıldığını anladım. Korsanlar ambara inip çığlıkları birbirine karışan çocukları zalimce sürüklediler!

Yalnız kaldığımda gece olmasını bekledim. El ayağın çekildiği, korsanların limanlardaki meyhanelerde içkiye daldığı, kendilerini sarhoş muhabbetlere bıraktığı zaman gelmeliydi. Teknede nöbete kalacak tek tük korsan da ellerinde ki şişelerden sızmış olacaklardı!

Vakit geçmesini bilmedi. Uzadıkça uzadı. Göğsümden çıkacakmış gibi atan yüreğimin üzerine, elimi bastırdım. Tahtayı itekleyerek dışarı çıkarken ağzımdan fısıltılı çıkanlar, kendimi cesaretlendirecek sözlerdi...

Yanıma alacağım kalın ipi ambarda buldum. Açık kapıdan güverte boşluğuna çıktım. Görünmekten korktuğumdan, kenarlara sürünerek yürüdüm. Kısmetsizliğim karşıma ayık bir korsan çıkartabilirdi. Ama bu defa talihimin kalmış kırıntısı, bana yardı-

mı esirgemedi. Korsanların derin uykuya daldığı vakitte, önüme kimselerin olmadığı yolu açtı.

İp hünerbazı olmanın faydasını bu sıkıntılı zamanda görmek varmış. Düğüm atma maharetim olmasa kalın ipi küpeşteye nasıl bağlayabilirdim? Ona tutuna tutuna sessizce denize inebilir miydim? Olduğum yerden kendimi denize atsam, çıkaracağım sesi duyan nöbetçinin kayığı ile peşime düşmesi, beni yakalaması işten bile değildi!

Ailemin nafakasını çıkartan, şimdi de beni kurtaracak ipe minnetle sarıldım. Nefes almaktan korkarak, çıt çıkarmadan yavaş yavaş denize indim.

Hilal şeklinde ayın aydınlığı henüz sulara düşmemişti. Etrafım karanlıktı. Ama bulutsuz gökyüzünü baştan sona kaplayan yıldızlar aydınlatıyordu.

Vücuduma çarpan tuzlu su, hayata tutunma arzusu verdi. Üzerime kurtulmanın ferahlığı çöktü. Yüzerken balığa benzetilen Borysko'nun karşı kıyıya ulaşması mesele değildi ve kulaçlarımı özgürlüğüme kavuşma telaşında, ses çıkarmadan attım...

* * *

Üzerimde sular süzülürken nefes nefese sahile çıktım. Kendimi yüzükoyun, çakıl taşları üzerine bıraktım. Beni kabul eden toprağı kucaklamak istercesine kollarımı iki yana açtım.

Öyle ne kadar kaldığımı bilemedim. Üzerimde sadece etime batan çakıl taşlarının sızısı vardı. Prangalarından kurtulan zindan kaçağı tedirginliğinde sırtüstü döndüm. Uzun yoldan gelenleri karşılama şenliğinde bir araya gelmiş yıldızlar etrafımı sardı. Bana o kadar yakındılar ki ellerimi uzatsam dokunacağımı san-

dım. Onların göz alıcı aydınlığına bakarken kaybettiğim tebessüm dudaklarıma yayılır gibi oldu.

Başımı yana döndürünce şaşkınlıkla yerimden doğruldum. Gökyüzüne ilahi güzellikte uzanan muhteşem minareler ve ana şefkatinde heybetli kubbe, bir tepeyi tamamlamıştı. Görünüşlerinde büyülü masalların tadı vardı.

Ben nasıl bir yere gelmiştim?

Burası yamaçlarında evler, ağaçlar, camiler olan şiirsel bir koydu. Sahile yanaşmış veya açıkta demirlemiş, yelkenleri inik sayısız tekneler vardı. Bazılarının haşmetinden savaş gemisi oldukları anlaşılıyordu.

Gördüklerim benim köyümden, Adriyatik Denizimin sahillerinden farklıydı. Gece karanlığında bile bir saltanatın vakur duruşu göze çarpıyordu.

Gönlümü bir gariplik, bir yabancılık sardı. Evimin etrafında her gün duymaya alıştığım çam ağaçlarının kokuları, buralarda yoktu. Artık onları bulma şansımın da kalmadığını biliyordum. Ben önündeki günlere uyum göstermekten başka çaresi kalmayan çocuktum!

Üzerimde sadece ıslaklıkları üşüten donum ve fanilam kalmıştı. Hani ormanda olsaydım ağaç kovuğuna girer, saklanır, etraf tenhalaşınca kendime bir yol bulurdum. Ama burada yabancı sokaklardaydım. Kapısını çalamayacağım evlerin karşısındaydım. Üzerimde elbisem yoktu. Ayaklarım çıplaktı. Gün doğunca beni bu kılıkta görenler ne yapardı? Dillerini bilmediğim yerde meramımı kime anlatabilirdim?

Yıldızların masallarından gerçek dünyaya dönünce içim ürperdi. Yüreğim sıkışır gibi oldu. Deniz suyundan değil, üzerimdeki tedirginlikten titredim! Bu hâlde daha fazla kalamazdım. Bedbinlik üzerimde, ayağa kalktım. Etrafıma yabancı ve korkak,

yürümeye başladım. Karanlıklar içinde ne yapacağımı bilemeden gayriihtiyari kendime yol bulmak istedim. Tutunacak umut arıyordum. Güzel günlerin yalan haberlerine, kandırmaca müjdelere ihtiyacım vardı. Ama hepsi ne kadar uzakta kalmışlardı. Beni hakikatlerin katılığında, ceberut karanlığın orta yerinde bırakmışlardı.

Çakıl taşlarına yalın ayak basarak az ötemdeki düzlüğe çıktım. Etrafımda yıllanmış ağaçlar vardı. Dalların yere düşen gölgeleri, gözlerimde korkunç şekiller oluşturdu. Fenerlerin aydınlattığı yola kadar, oradan koşar adım uzaklaştım!

Soluklanmak için durunca önümde uzanan pencereleri kafesli, cumbalı evlere baktım. Kapalı perdeler ardında benim yaşıtlarım, can korkusu yaşamıyorlar. Huzurlu hayatları var. Odalarında mışıl mışıl uyuyorlar. Sabahın bir vakti yataklarından kalktıklarında, önlerine yiyecek dolu tabaklar konacak. Anaları çocuklarının karnını doyuracak. Serin esen rüzgârlar, onları üşütmeyecek.

Ya ben?

Bilemediğim topraklarda bir başına, şaşırıp kalmışım. Çalacağım kapı, sığınacağım dam altı yok. Belki de beni bulacak korsanların tekrar ellerine düşeceğim!

On yaşındaki çocuğun ağırlığını kaldıramayacak mihnet, attığım adımlara çöktü. Bezginlik, üzerime acımasızca yüklendi. Kaç zamandır mani olduğum gözyaşlarımı bu defa tutamadım. Kara yazgımla hesaplaşırken, havlayarak peşime takılan üç köpek, beni canımın derdine düşürdü. Yerden sopaya benzer tahta bulup onları yanımdan uzaklaştırmayı denedim. Bu uğraşım köpekleri daha azdırmaktan, havlamalarını ve hırçınlıklarını artırmaktan başka işe yaramadı!

Nasıl kurtulacağımı düşünürken üzerimize koşan adamı gördüm. Elindeki taşı söverek bir tanesinin üzerine fırlattı. İsa-

bet edince köpek acı acı uludu. Karşılarına zorlu rakip çıktığını anlamış olmalılar ki üç köpek homurtular çıkartarak karanlığa karıştılar.

Üzerinden kesif alkol kokusu yayılan, hafifçe yalpalayan ablak yüzlü adam, karşımda durdu. Beyaz mintanının açık düğmelerinden kıllı göğsü gözüküyordu. İri kaşlarının altına saklanmış gözlerindeki garip bakışlar tenimde gezindi.

Gece vakti üzerinde sadece donu kalmış çocuğun bu kıyafette sokakta ne işi olabilirdi?

Karşısına nereden çıkmıştı?

Sessizliğinde beni süzerken, aklından geçen bu sorulara cevap arıyor olmalıydı. Gözlerini çıplaklığımdan ayıramadan karşımda sallandı!

Avının boş anını kollayan, üzerine atılmaya hazır çakalların içgüdüsünde yanıma yaklaştı. Merhametsizliği yüzünden okunan bu adamla beraber olmak içime korku saldı. Ama nerelere çıktığını bilmediğim sokaklara dalmayı gözüm yemedi. Artık dayanacak gücüm de kalmamıştı. Başıma gelenleri hıçkırıklarıma karışan kelimelerimle anlatmak istedim. İkimiz de birbirinin dilini bilmediğinden, sözlerim anlaşılmadı. Bir açmazın lanet girdabına sürüklendim!

Adam ceketini sırtıma koyduktan sonra eli ile peşinden gelmemi işaret etti. O önde ben arkada, fenerlerin aydınlattığı sokaklardan geçtik. Ahşap üç katlı evin önünde durunca benden beklememi istedi. İçeri girdikten bir süre sonra yanıma döndü. Beni cumbalı eve davet etti. Kapısı açık odanın yerdeki minderlerine oturdum. Adam önüme tepside yiyecekler getirdi. Birden açlığın dayanılmaz zalimliğini hissettim. Günlerdir boğazımdan lokma geçmemişti. Ne muhteşem hazdır; aç olanın yemek koku-

larını içine çekmesi, lokmaları ağzına hasretle atması ve doymuşluğun bahtiyarlığına erişmesi...

Adam tabaklar boşaldıkça doldurdu. Yemek sonunda, önüme bir şerbet koydu. İçimde şenlik kırıntıları uyanmıştı. Onu bir dikişte, soluğumu kesercesine içtim. Göz kapaklarıma ağırlık çöktü. Âlem yerinden oynasa da duyurtmayacak bir uyku, aldı beni karanlıklara götürdü...

* * *

Kendime gelince başımda ağrı, midemde bulantı vardı. Hepsinin beteri kalçalarımın arasındaki dayanılmaz sancıydı. Biraz yana dönünce, donumun vücuduma yapıştığını hissettim. Doğrulmak isteyince kuyruk sokumumun dayanılmaz acısını bastırmak için dudaklarımı ısırdım. Donumu ayaklarımın üzerine indirince kanlandığını gördüm. Hayretten açılmış gözlerim, önümdeki hakikati fark etmekten kaçındılar. Onları bir an kapamakla gerçeklerden kurtulacağımı sandım. Sonra gözlerimi açıp tekrar baktım. Hayatım boyu yakamı bırakmayacak nefret kanları, içimi doldurdu.

Böylesine rezil yaşamayı kendime yakıştıramazdım. En kısa zamanda ölmekten başka çarem kalmamıştı. İki büklüm hıçkırmaya başladım. İçimde öylesine hınç büyüyordu ki bütün canlılardan öç almak istiyordum. İnsanlar, çiçekler, hayvanlar; hepsi yok olmalıydılar. İçlerinden bir tanesi benim yaşam hakkımı, duygularımı, sevgilerimi, elimden almıştı!..

Ben; bu acı, bu rezillik ömrü boyu tenine yapışacak, kanlı donun sahibi on yaşında çocuğum!..

Ben; bu utancı hep yüzünde taşıyacak, üzerini kirleten pislik ancak ölümünde temizlenecek, kanlı donun sahibi on yaşında çocuğum!..

Hafifçe aralanan kapıdan bir kadının başı uzandı. Hıçkırıklarımın sesini duymuş olmalı ki yüzünde hüzün, odaya girdi. Attığı adımlarından, topal olduğunu anladım. Sesinde sevecenlik vardı:

"Çocuğum…" dedi, "Seninle bu şartlarda karşılaşmak istemezdim!"

Tanrı bir dileğimi kabul etmiş olmalı ki karşıma dilim bilen birini çıkarmıştı:

"Donum kanlar içinde. Acım var. Oturamıyorum. Başıma neler geldi?"

Kadın saçlarımı şefkatle okşadı:

"Anlatması bile insan olana ağır gelir." dedi.

Yüzümü dayadığım göğsünde hıçkırıklarımı tutamadım. Biraz soluklanır gibi olunca gecenin alçaklığını tekrar kadına sordum:

"Başıma gelenleri neden hatırlayamıyorum?"

Kadın nefeslerini sıkıntılı aldı:

"Benim güzel oğlum, dün gece karşılaştığın adam senin şerbetine uyku ilacı koydu. Kendinden geçince de rezil herif sana tecavüz etti. Başına acıların büyüğünü getirdi!"

Hayatımın rengini değiştirecek iğrençlik, bu üç cümleye sığmıştı.

"Artık şu dünyada tek günü bile geçirmek, felaketim olur!"

"O nedenmiş?"

"Ben bu utançla nasıl etrafımın yüzüne bakabilirim, nasıl yaşayabilirim?"

CELLAT

EYYÜP NACİ

Sadece balıkların değil, gökyüzündeki kuşların, ormandaki hayvanların canlarını almaya tabiatım müsaade etmezken Devlet-i Aliyye'nin ünlü, boynunu vuracağı kişiyi önce gönül alıcı sözlerle gusül abdesti almaya yollayan, dönüşünde de cellatlığın zalimliği ile onun başını uçuran adam oldum.

Kartal bakışlı dedesinin zümrüt gözlü Borysko'su... Çocukluğum orman köyünde şarap içenlerin, keman çalanların coşkulu danslarda kahkahaların en canlısını atanların yanlarında geçmişken Devlet-i Aliyye'de cellatların başında Eyyüb Naci oldum.

Çocukluğuma kara perde indiren insafsızların, yüreğime saplanan hançerlerinin açtığı kapanmaz yaralarının acılarından kurtulamadım ben. Güzelliği kaybolmayan umutlarım varken tutulmaz isyanlarımı nafile yere bastırmak istedim.

Ben, rüyalarımı hakikat yapan, Aya Nikola'nın güzel kızı Malinda ile güllerin büyülü dünyasında var olmanın doyumsuz lezzetini yaşadım.

9 786256 130593